

FEDERICO AXAT

Poslední hra

MISTROVSKÝ
PSYCHOLOGICKÝ
THRILLER

plus

Poslední hra

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.nakladatelstviplus.cz
www.albatrosmedia.cz

Federico Axat
Poslední hra – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

Poslední hra

F E D E R I C O A X A T

Poslední hra

Přeložil Vít Kazmar

P L U S

Rodičům, Luz L. di Pirrové a Raúlovi E. Axatovi

*His finger on the steel
The pistol weighed heavy
In his heart he could feel
It was beating, beating
Beating, beating oh my love*

„Exit“ (U2)

Část první

Ted McKay se právě chystal vpálit si do hlavy kulku, když někdo začal neodbytně zvonit venku u dveří.

Čekal. Nemohl zmáčknout spoušť, když tam venku někdo je.

Klid' se, ať jsi kdokoli.

Další zvonění a potom zaburácel mužský hlas:

„Otevřete dveře, vím, že mě slyšíte!“

Hlas dolehl až do pracovny překvapivě jasně, tak jasně, že Ted na kratičký okamžik zapochyboval, zda se mu to jen nezdálo.

Rozhlédl se, jako by v osamělé pracovně hledal pro ten křik nějaké potvrzení. Byly tam jeho účetní knihy, reprodukce Moneta, psací stůl... a nakonec i dopis, v němž to Holly všechno vysvětlil.

„Otevřete mi, prosím!“

Ted si stále držel Browning pár centimetrů od hlavy; začínal mu těžknout v ruce. Jeho plán neklapne, pokud ten chlapík uslyší výstřel a přivolá policii. Holly byla s holčičkami v Disney Worldu na Floridě a on nedopustí, aby je podobná zpráva zastihla tak daleko od domova. Kdepak.

Ke zvonění se přidala řada úderů.

„No tak! Neodejdu, dokud mi neotevřete!“

Zbraň se začala třást. Ted ji položil na pravé stehno. Prsty levé ruky si prohrábl vlasy a znovu cizince proklínal. Byl to snad nějaký prodejce? V jejich lepší čtvrti nebyli dvakrát vítáni, zvláště když se chovali takhle drze.

Pár vteřin nebylo slyšet žádné další výkřiky ani rány, a Ted velmi zvolna zvedal zbraň zpátky ke spánku.

Pomyslel si, že se ten muž asi unavil a odešel, když hromada úderů potvrdila pravý opak. Ale Ted neotevře, v žádném

případě... bude čekat. Ten otrava to dřív či později bude muset vzdát, ne?

Vtom ho na psacím stole cosi zaujalo: napůl přeložený list papíru, přesně takový, jaký nechal uprostřed stolu pro Holly, jenomže na tomhle jméno jeho ženy napsané nebylo. Byl snad tak hloupý, že zapomněl vyhodit do koše některou z pracovních verzí? Zatímco se z ulice ozývaly další a další výkřiky, utěšil se pomyšlením, že z toho nečekaného vyrušení vzejde alespoň něco dobrého. Rozložil papír a přečetl si zprávu.

Strnul. Poznal své písmo. Ale nepamatoval si, že by kdy některou z těch dvou vět napsal.

OTEVŘI DVEŘE

JE TO TVÉ POSLEDNÍ VÝCHODISKO

Napsal je snad za okolností, na něž si už nevzpomíná? Možná při nějaké hře se Cindy nebo Nadine? Nedokázal si tu zprávu nijak vysvětlit... rozhodně ne v té šílené situaci, kdy se mu nějaký pomatenec chystal vyrazit dveře. Ale nějaké vysvětlení tu být muselo, určitě.

Nalhávej si, co chceš.

Browning v jeho pravé ruce vážil aspoň tunu.

„Tede, tak už konečně otevřete!“

Poděšeně sebou trhl. Ten člověk ho oslovil křestním jménem? Ted se svými sousedy neměl nijak blízké vztahy, ale přinejmenším si myslel, že zná jejich hlasy, a tenhle nepřipomínal žádného z nich. Vstal a pistoli odložil na psací stůl. Pochopil, že mu nezbyvá nic jiného než se jít podívat, o koho jde. Když se nad tím na okamžik zamyslel, nebyla to žádná katastrofa. Ať už je ten otravný chlap kdokoli, honem se ho zbaví a vrátí se do pracovny jednou provždy skoncovat se svým životem; plánoval to celé týdny a necouvne na poslední chvíli kvůli nevychovanému prodejci.

Odhodlaně se zvedl. Na rohu stolu stál kelímeček s tužkami, svorkami, opotřebovanými gumami a spoustou drobného nepořádku. Ted ho rychlým pohybem obrátil vzhůru nohama

a našel klíč, který do kelímku schoval sotva před dvěma minutami. Svíral jej v prstech a hleděl na něj s nedůvěřivostí člověka, který se opět setkává s něčím, o čem si myslel, že už to v životě neuvidí. Podle plánu měl už teď ležet ve svém polohovacím křesle a se stopami po střelném prachu v dlani mířit na onen svět.

Pro každého, kdo se rozhodne vzít si život – nehledě na to, že už se zbavil všech pochybností –, jsou závěrečné minuty zkouškou vůle; Ted touhle lekcí právě prošel a přičilo se mu pomýšlení, že by si ji měl zopakovat.

S opravdovým znechucením se vydal ke dveřím pracovny; zasunul klíč a otevřel. Pocítil další bodnutí hněvu, když zahlédl zprávu připevněnou z druhé strany, o trochu výš nad úrovní obličejů. Bylo to varování pro Holly. „Miláčku, kopii klíče jsem nechal na ledničce. Nechoď dovnitř s holkama. Miluju tě.“ Mohlo to působit poněkud krutě, ale Ted všechno pečlivě promyslel. Nechtěl, aby ho některá z dcer našla ležet za stolem s dírou v hlavě. Zemřít v pracovně bylo nejrozumnější. Pečlivě uvážil možnost, že by skočil do řeky nebo odcestoval někam daleko a nechal se tam přejet vlakem, ale věděl, že nejistota by pro ně byla horší. Zvláště pro Holly. Ta ho potřebovala vidět na vlastní oči, potřebovala si být jistá. Potřebovala... šok. Byla mladá a krásná, a dokázala by svůj život znovu vybudovat. Dostala by se z toho.

Ozvalo se několik ran.

„Už jdu,“ zakřičel Ted.

Rány ustaly.

Otevři dveře. Je to tvé poslední východisko.

Návštěvníkova silueta prosvítala okénkem vedle dveří. Obývákem prošel zvolna, téměř vyzývavě. Znovu si vše prohlížel, tak jako klíč od pracovny před pár okamžiky. Uviděl ohromnou televizi, stůl pro patnáct strážníků, porcelánové vázy. Se všemi těmi všedními předměty se už vlastně rozloučil. A najednou byl zase tady, starý dobrý Ted, bloumal po svém obýváku jako přízrak.

Zastavil se. Byla snad tohle jeho verze posmrtného života?

Na okamžik pocítil nesmyslné nutkání vrátit se do pracovny a ověřit si, zda za psacím stolem neuvidí vlastní bezvládné tělo. Natáhl paži a prsty přešel po opěrce pohovky. Ucítil studený dotek kůže; příliš skutečný na to, aby šlo o pouhý výplod fantazie, pomyslel si. Ale jak si může být jistý?

Otevřel dveře, a sotva spatřil mladíka na prahu, bylo mu jasné, proč asi dokázal navzdory svému chování jako prodejce přežít. Bylo mu tak dvacet pět let, měl na sobě sněhobílé kalhoty s páskem z hadí kůže a tričko s límečkem a vodorovnými barevnými proužky. Spíš než podomního obchodníka připomínal hráče golfu, třebaže v pravé ruce držel odrbaný kožený kufr, který s jeho vzhledem vůbec neladil. Světlé vlasy mu splývaly až na ramena, měl azurově modré oči a vyzývavý úsměv, za jaký by se nemusel stydět ani sám Joe Black. Ted si představil Holly nebo kteroukoli jinou ženu ze sousedství, jak si od něj kupuje kdejakou hloupost, kterou jim nabídne.

„Ať je to cokoli, nemám zájem,“ prohlásil Ted.

Úsměv se rozšířil.

„Ach, obávám se, že jsem vám nepřišel nic prodat,“ řekl, jako by šlo o tu nejměšnější věc na světě.

Ted se cizinci rychle podíval přes rameno. U chodníku nestálo žádné auto, ani nikde dál po celém Sullivan Boulevardu. Toho odpoledne sice nebylo extra horko, ale pokud by na slunci ušel takovou vzdálenost, zajisté by to na tom až urážlivě pohledném mladíkovi zanechalo nějaké stopy. A navíc, proč by parkoval tak daleko?

„Budte bez obav,“ řekl mladík, jako by mu dokázal číst myšlenky. „Můj společník mne vysadil tady u dveří, abych u sousedů nebudil zbytečné podezření.“

Zmínka o kumpánovi nechala Teda chladným. Zemřít při vloupání by vypadalo dokonce líp než se zastřelit.

„Mám práci. Potřebuji, abyste odešel.“

Ted už zavíral dveře, ale muž natáhl paži a zabránil mu v tom. Nebylo to nijak agresivní gesto; v jeho očích postřehl záblesk prosby.

„Jmenuji se Justin Lynch, pane McKayi. Jestli mi...“

„Odkud znáte moje jméno?“

„Pokud mě pustíte dál a dáte mi deset minut, vysvětlím vám to.“

Chvíli panovalo napjaté ticho. Ted neměl v úmyslu pustit toho muže do svého domu, to bylo víc než jasné. Ale musel přiznat, že v něm jeho přítomnost probouzí jistou zvědavost. Nakonec zvítězil rozum.

„Je mi líto. Tohle není vhodná chvíle.“

„Mýlíte se, teď je ta nej...“

Ted zavřel dveře. Zbytek Lynchových slov dolehl tlumeně z druhé strany, rozumět mu však bylo bezvadně. „... lepší chvíle.“ Ted dál stál za dveřmi a poslouchal, jako by tušil, že to ještě není všechno.

A nemýlil se. Lynch trochu zvýšil hlas, aby ho bylo slyšet.

„Vím, co se chystáte udělat s tou devítkou, kterou jste nechal v pracovně. A slibuji, že vám to nebudu rozmlouvat.“

Ted dveře zase otevřel.

Ted si při plánování sebevraždy počínal mimořádně prozíravě. Nerozhodl se v krajní chvíli, z náhlého popudu a bez vědomí následků. Nepatřil k těm, kteří k sobě nešikovně naplánovanou sebevraždou chtějí upoutat pozornost ostatních. Nebo si to alespoň myslel. Protože jestli byl ve všem tak pečlivý, jak je možné, že se o tom Lynch dozvěděl? Návštěvník se širokým úsměvem a dokonalými rysy byl nanejvýš přesný ohledně ráže zbraně a místa, kde ji Ted nechal. Uhádnout, že se Ted zabije nejspíš v pracovně, nebylo nijak těžké, s trochou štěstí by to mohlo vyjít, ale Lynch svou domněnku vyslovil bez sebemenšího zaváhání.

Seděli u stolu naproti sobě. Teda se zmocnil starý, povědomý pocit: chvění vyvolané přívalem adrenalinu a následně zostřené myšlení soustředěné na přemožení protivníka. Už léta šachy nehrál, ale ten pocit byl nezaměnitelný. A příjemný.

„Takže Travis vám nařídil, abyste mě sledoval,“ prohlásil.

Lynch, který položil kožený kufřík na stůl a očividně se jej chystal otevřít, se s mírným údivem ve tváři zarazil.

„Váš společník s tím nemá co dělat, Tede. Můžu vám říkat Tede?“

Ted pokrčil rameny.

„Nevidím nikde fotky vašich dcer, Nadine a Cindy,“ řekl Lynch s pohledem upřeným na obsah kufříku. Jako by něco hledal.

Rodinné fotografie tam skutečně nebyly. Ted je z místnosti odstranil. Užitečná rada: pokud máte v plánu spáchat sebevraždu, odstraňte ze svého okolí fotky svých blízkých. Bez neustálého dohledu milovaných bytostí se to připravuje snáz.

„Neopovažujte se do toho tahat mé dcery!“

Lynch předvedl svůj okouzlující úsměv. Zvedl ruce.

„Jenom jsem si chtěl získat vaši důvěru, trochu si popovídat. Už jsem viděl fotky obou dvou a vím, že jsou právě teď na Floridě se svojí matkou. Odjeli na návštěvu za prarodiči, mám pravdu?“

Ta poznámka jako by vypadla z nějakého filmu o mafiánech. Víme, kde je tvoje rodina, tak nedělej chytrýho. V Lynchově chování však bylo něco ryzího, jako by se skutečně snažil být milý.

„Pustil jsem vás k sobě domů. Myslím, že nějaká důvěra už mezi námi je.“

„To mě těší.“

„Povězte mi, co ještě víte o mé rodině.“

Lynchovy ruce spočívaly na kufříku. Jednou z nich udělal ledabylé gesto.

„Ach, obávám se, že toho moc není. Neradi se vměšujeme víc, než je nutné. Víم, že se ze své cesty vrátí v pátek, takže máme na vyřízení našich záležitostí tři dny. To bohatě stačí.“

„Naše záležitosti?“

„No jistě!“

Lynch z kufříku vytáhl dvě tenké složky a položil je stranou. Kufřík odsunul.

„Napadlo vás někdy, že byste někoho zabil, Tede?“

Ten chlapík vážně nehodlal chodit kolem horké kaše!

„Jste od policie? Jestli ano, měl jste se prokázat.“

Ted vstal. Ty složky byly jistě plné choulostivých fotografií. Asi ho sledovali jakožto podezřelého z nějaké vraždy a chystaná sebevražda je utvrdila v závěru, že je vinen. Proto Lynch při příchodu tak naléhal. Že by to byl agent od FBI?

„Nejsem policista, Tede. Posadte se, prosím.“

„Chci, abyste ihned opustil můj dům.“

Ted ukázal na dveře, jako by snad Lynch nevěděl, kudy se jde ven.

„Opravdu si přejete, abych odešel, když jsme ještě neprobrali, jak víme o té sebevraždě?“

Ten chlápek byl dobrý, protože Ted by to opravdu moc rád věděl.

„Na vysvětlení máte pět minut.“

Ted se neposadil.

„To mi přijde fér,“ řekl Lynch. „Hned vám to objasním. Pracuji pro organizaci, které záleží na tom, aby lidé jako vy poznali lidi jako ti, které mám tady.“ Položil dlaň na složky. „Jestli souhlasíte, otevřu teď jednu z těch složek, abychom se na ni mohli mrknout. Pochopíte to velmi rychle, jste bystrý člověk.“

Lynch otevřel první složku a posunul ji doprostřed stolu, směrem k Tedovi, který stále ještě stál s rukama v bok.

Na prvním listu byl okopírovaný policejní záznam. V rohu byly fotky jakéhosi muže zepředu a z profilu, mohlo mu být tak pětadvacet. Byl opálený a měl pečlivě učesané, nagelované vlasy. Do objektivu hleděl pyšně, s bradou lehce zdviženou a doširoka otevřenýma očima. Jmenoval se Edward Blaine.

„Blaine v minulosti seděl za drobnější trestnou činnost: krádeže a výtržnosti,“ řekl Lynch a papír otočil. „Tentokrát byl obviněný z vraždy své přítelkyně.“

V jedné věci se Ted trefil: ve složkách skutečně byly choulstivé fotografie. Na té, kterou měl před sebou, byla vidět brutálně zavražděná žena, ležela ve stísněném prostoru mezi postelí a skříní; na nahém těle měla nejméně sedm bodných ran.

„Jmenovala se Amanda Herdmanová. S Blainem se občas vídali; nebyli zrovna oficiální pár. On jí sháněl levné drogy a čas od času to zkusili dát vážněji dohromady, ale podle přátel jich obou to byl nekonečný kolotoč hádek a usmiřování. Když byla ve svém pokoji nalezena mrtvá, policie šla přímo za Blainem. Ten chlap přiznal, že se v záchvatu žárlivosti s Herdmanovou pohádal, ale rozhodně ji prý neubodal. Zajímá vás, jak to dopadlo? Nedalo se prokázat vůbec nic. Museli ho nechat jít.“

Ted se někdy mezitím posadil. Nemohl z těch fotek spustit oči. Lynch otočil stránku. Bylo tam několik detailních záběrů: Amandino opuchlé oko, hluboké rány na hrudníku, pohmožděniný úplně všude.

„Je nevinný?“ zeptal se Ted ohromeně.

„Ten hajzl si dal pozor, aby ji nemlátil pěstí, a vražedná zbraň se pochopitelně nenašla. Po celém domě byly jeho stopy, ale na těle žádná.“

„Ale když jim řekl o té hádce, vlastně se přiznal.“

„Obhájce prohlásil, že k přiznání došlo pod nátlakem, což byla částečně pravda a dalo se to dokázat. Vysekali ho z toho ale díky forenzní analýze okamžiku úmrtí. Znalec stanovil, že k úmrtí došlo mezi sedmou a desátou hodinou večer. Celá řada svědků vypověděla, že ho v té době viděli v jednom zapadlém baru jménem Black Sombrero. Jako by si dal záležet, aby ho zaznamenalo co nejvíc lidí; měl víc než třicet spolehlivých svědků, a dokonce i záběry z kamer na parkovišti.“

Ted listoval v papírech. Bylo tam pár dalších fotek těla a kopie dokumentů se zvýrazněnými místy.

„Už to všechno chápete, vidíte, Tede?“

Tedovi to skutečně začínalo docházet.

„Jak víte, že ji Blaine zabil?“

„Organizace, kterou zastupuji, má v trestním systému informátory. Nemám na mysli zločince; s těmi raději nepracujeme. Spíše právníky, soudce nebo úředníky, kteří poznají, když nějaký případ vraždy smrdí. Na nás je, abychom... odstranili pochybnosti. Co se týče Blaina, vysvětlení je výjimečně prosté, i když je skoro jisté, že ten chlapík měl jen štěstí. Najali jsme si odborníka a zeptali jsme se ho, jak by mohlo dojít k tak velké odchylce v určení doby úmrtí. Řekl nám, že tyhle důkazy závisí na teplotě těla, která se měří v okamžiku jeho nalezení. Křivka, podle níž teplota mrtvého těla klesá, je popsána a...“

„Vím, jak se to dělá,“ přerušil ho Ted. „Taky jsem pár kriminálek viděl.“

Lynch se zasmál.

„Dobrá, půjdu k věci. Když jsme se zašli podívat na místo činu, došlo nám to. Pod bytem Amandy Herdmanové, v prvním patře, kde teď nikdo nebydlí, je průmyslová čistírna. Hlavní ventilační potrubí vede přímo pod místem, kde se našlo tělo

té ženy. Udržovalo jeho teplotu, proto chladlo pomaleji než obvykle.“

„Jinými slovy, ten chlap ji zabil dřív.“

„Přesně tak. O nějakých šest až osm hodin dřív. K úmrtí nedošlo v noci, nýbrž v poledne, než Blaine vyrazil do baru.“

„A to se ten případ nedal znovu otevřít?“

„Soudní řízení už bylo bohužel neodvolatelně uzavřeno. My neviníme soudy; raději to chápeme tak, že jim tu a tam nějaký darebák proklouzne. Stává se bohužel i opak. Ale to je jiná věc, nemyslíte?“

Ted už slyšel dost.

„Takže vy chcete, abych Blaina zabil, že?“

Lynch odhalil svůj dokonalý chrup.

„Jak jsem řekl, jste opravdu bystrý muž.“

Zůstal stát před ledničkou. Magnet ve tvaru jablka na ní držel Hollyinu fotografii, kterou zapomněl sundat. Dcery vyzdobily okraje třpytkami. Holly vybíhala z moře na pláž a měla na sobě červené bikiny, které byly dlouhou dobu Tedovy oblíbené. Smála se s hlavou skloněnou na stranu a dlouhé vlasy jí vlály ve větru. Fotografie byla pořízena přesně v okamžiku, kdy jedna z jejích nohou zmizela za kolenem, takže její jediná opora jako by porušovala základní pravidla rovnováhy.

Fotka tam byla už strašně dlouho. Ted se na ni zadíval a zapomněl při tom, proč vlastně do kuchyně přišel. Uchopil fotku za růžek a zatáhl. Skoro slyšel Hollyin smích a vzápětí její nárek, přerušovaný srdceryvnými výkřiky na prahu pracovny... Jak by jí mohl něco takového udělat?

Otevřel nejbližší šuplík a strčil fotku vedle nástrojů, o jejichž použití neměl nejmenší ponětí.

V lednici zbývaly dvě lahve piva. Popadl obě jednou rukou za hrdla a nohou přibouchl dveře. Opřel se o kuchyňskou linku. Lynch byl pořád v pokoji a pozvání na skleničku přirozeně vyplynulo z rozhovoru, třebaže ho teď litoval. Ted potřeboval chvíli přemýšlet o samotě, protože po pravdě, sotva mu ten cizinec naznačil svůj plán, po těle se mu rozeběhlo nevysvětlitelné šimrání. Nepovažoval za správné brát spravedlnost do vlastních rukou – alespoň ne v přísném slova smyslu –, i když měl za to, že bez parazitů, jako byl Blaine, by svět fungoval o poznání lépe. Nelákalo ho někoho zabít, nepodporoval dokonce ani trest smrti, nebo to alespoň říkal, když se ho ptali. Ale někdy, když se dala do pohybu papírová silueta na střelnici a on se ji snažil zasáhnout přímo do hlavy, si představoval, že sejme jednoho z těch zlých; chlápka, který provedl nějakou sviňárnu, něco trestuhodného. Ted v duchu

příkýv. Lynch možná nebyl přísně vzato podomní obchodník, ale dokázal stisknout to správné tlačítko, aby Ted o jeho nabídce přinejmenším popřemýšlel.

Upíral pohled na magnet ve tvaru jablka. Když teď neměl Hollyinu fotku přímo před očima, mohl uvažovat jasněji. Lynchova nabídka měla něco do sebe; bylo v ní cosi hlubokého, cosi zásadního, přesvědčení, že pokud Ted zabije jednoho z těch zlých, Holly a dcery v něm uvidí spravedlivého člověka, a ne zbabělce.

Zatímco se vracel do pokoje, napadla ho ztřeštěná myšlenka, že tam nikoho nenajde. Lynch třeba už odeše, nebo ještě hůř, celé to setkání bylo možná jen výplodem Tedovy fantazie.

Ale pořád tam byl a před sebou měl obě složky. Vstal, aby si vzal lahev, kterou mu Ted podával, a poděkoval mu lehkým příkývnutím. Dlouze se napil.

„Jak jste se to dozvěděli?“ Ted se zase posadil.

„Myslíte o té sebevraždě?“

Ted přisvědčil.

„Naše organizace má své metody, Tede. Nevím, jestli je rozumné, abych vám o nich vyprávěl.“

„Myslím, že to je to nejmenší, co si zasloužím, jestli po mně chcete, abych někoho zabil.“

Lynch se zamyslel.

„Znamená to, že mohu počítat s přijetím našeho návrhu?“

„Neznamená to vůbec nic. Prozatím chci, abyste mi řekl, jak jste se o tom dozvěděli.“

„To zní fér.“ Lynch se znovu napil a lahev položil na stůl. „Kandidáty si vybíráme dvěma způsoby. Tím prvním se k nám dostane většina z nich, ale také se ukázalo, že se jen málokterý osvědčí. Což je bezpochyby škoda. Máme psychology, kteří sdílí naše cíle a upozorňují nás na potenciální případy; tady my i naši odborníci musíme přimhouřit oko nad tím, že tak ve vztahu k pacientům částečně porušují lékařské tajemství. Nikoho však do ničeho nenutíme. Jen podobně jako u vás za někým zajdeme domů a předložíme svou nabídku.“

Pokud ji kandidát nepřijme, zmizíme bez jakékoli stopy. Musím uznat, že ve vašem případě byl můj příchod načasovaný o něco hůř než obvykle. Obával jsem se... no, že jsem přišel příliš pozdě.“

„Špehoval jste mě?“

„To přímo ne. Když dorazím k domu nějakého kandidáta, napřed si jej obvykle trochu obhlédnu. Třeba u vás jsme věděli, že je vaše žena s dcerami pryč, ale vždycky se může nečekaně nachomýtnout nějaký příbuzný, kamarád... nebo pes, co nemá rád návštěvy. Zatímco jsem prohledával okolí, abych se ujistil, že je vše v pořádku, oknem do pracovny jsem zahlédl, k čemu se chystáte.“

„Už je mi to jasný. Takže jste mě vážně špehoval.“

„Mrzí mě to. Nezasahujeme víc, než je nutné.“

„A jaký je ten druhý způsob výběru?“

„Ach tak. Podívejte, Tede, hodně lidí je naší organizaci vděčno a cítí určitý závazek. Řada z odborníků, o nichž jsem vám říkal, také spadá do této skupiny. Ale obecně jde o...“

„O příbuzné a blízké oběti.“

Ted ukázal na složky.

Zdálo se, že Lynch je člověk, jenž dává přednost narážkám před doslovností. Ve tváři se mu krátce mihl nevrlý výraz.

„Přesně tak,“ přisvědčil Lynch, který už s tím tématem chtěl skoncovat. „Teď mi dovoluňte, abych vám osvětlil, co je v té druhé složce.“

Lynch odsunul Blainovu složku stranou. Otevřel druhou, která byla o poznání tenčí. Na první straně byla barevná fotografie muže stojícího na palubě člunu. Mohlo mu být nějakých čtyřicet a měl na sobě záchrannou vestu; držel rybářský prut s výjimečně zdařilým úlovkem.

„Kdo to má být?“

„Jmenuje se Wendell, možná jste o něm někdy slyšel. Je to významný podnikatel.“

„Neznám ho.“

„Tím lépe.“

Ted obrátil stránku s fotkou. Složka dál obsahovala pár listů

psaných na stroji a několik map s vyznačenou trasou. Ve srovnání s předešlou složkou se v ní skrývalo jen minimum informací.

„A tenhle podnikatel oddělal koho? Svoji ženu?“

Lynch se usmál.

„Wendell ženu nemá. A neoddělal nikoho. Není jako Blaine, je jako vy.“

Ted pozvedl obočí.

„On se také chce zabít,“ řekl Lynch. „Ale stejně jako vy si uvědomuje, jakou bolest a nepochopení by to vyvolalo v jeho blízkých. Dohoda je následující, Tede: zavraždíte Blaina a tím přinesete rodině Amandy Herdmanové klid a spravedlnost, a my vám jako poděkování umožníme stát se součástí řetězu, v němž je Wendell jedním z článků a vy budete tím následujícím.“

Ted se na chvíli zamyslel. Pochopil to rychle.

„Až zabiju Blaina, mám zabít i Wendella?“

„Přesně tak. On už to ví, bude vás očekávat. Zrovna jako potom vy budete čekat tady u sebe doma, než se dostaví další článek řetězu.“

Přemýšlejte o tom, Tede. Uvažte, jaký to bude pro vaši rodinu rozdíl, když se doví, že do vašeho domu vnikl nějaký neznámý člověk a zastřelil vás, v porovnání se sebevraždou...“

„Přestaňte.“

„Vím, že jste si všechno promyslel,“ pokračoval Lynch, jako by Tedův pokyn neslyšel, „že je lepší vzít si život než se někam vytrádit. Ale teď se vám naskýtá jedinečná příležitost být zavražděn, zůstat ve vzpomínkách jako oběť osudného neštěstí. Jen si uvědomte, oč snazší bude pro vaše dcery překonat něco takového. Nevím, zda to víte, ale mnoho dětí, zvláště těch malých, se nikdy nevzpamata...“

„Dost! Rozumím.“

„Dobrá, takže co vy na to?“

„Potřebuju si to ještě srovnat v hlavě. Wendell je nevinný člověk.“

„Ale no tak, Tede. Nedělám tohle poprvé. Vy už odpověď znáte. Ta dohoda není výhodná jen pro vás, pomůže také Wendellovi, který právě teď ve svém domě u jezera čeká, až se splní jeho poslední vůle.“

„Proč to nevyřídíte sami?“

S Lynchem to nehnulo. Jeho úsměv dokazoval, že asi doopravdy, jak sám právě řekl, prošel touhle první přesvědčovací fází už mnohokrát. Měl odpověď na každou otázku. Počínal si jako člověk z telemarketingu, kterému stačí držet se předem známého scénáře.

„My jsme v tomhle příběhu ti dobří, Tede. Jsme toho názoru, že kdo zabije, měl by zemřít. A zkrátka spojujeme ty, kterým se podařilo přelstít systém, s těmi, kdo jsou odhodláni položit život za správnou věc. A vybrali jsme si vás. Je to vaše příležitost. A obávám se, že je poslední.“

Ted sklopil zrak do klína. Z kapsy kalhot mu vyčuhoval lístek, který prve našel na psacím stole. Už si ani nepamatoval, že ho tam dával. Vyndal ho a rozložil tak, aby to neviděl Lynch, jenž ho zkoumavě pozoroval a čekal na konečnou odpověď.

JE TO TVÉ POSLEDNÍ VÝCHODISKO, četl.

Lynch právě použil skoro stejná slova.

Edward Blaine žil sám ve středostavovské čtvrti. Sousedé ho nesnášeli. Jeho nezájem a tajnosti obestírající všechno, co dělal, postupně podkopávaly vzájemné vztahy, až bylo soužití napjaté a nepříjemné. Blaine byl zmetek, a co hůř, zdálo se, že se tím ten darebák ještě pyšní, se svými zrcadlovými brýlemi a namyšleným úsměvem vzdoroval každému, kdo se mu postavil do cesty. Pokoušeli se s ním mluvit smířlivě i výhruzně, ale vždycky bez výsledku.

Podobal se vzpurnému dítěti – třebaže už mu bylo přes třicet –, jako by se za každou cenu pokoušel urazit každého, kdo se k němu přiblížil nebo se s ním chtěl na něčem domluvit. Nedodržel žádná běžná pravidla soužití, počínaje péčí o zahradu nebo o svého psa Magnuse, nebezpečně vyhlížejícího rotvajlera, který ke své smůle musel trávit celé hodiny přivázaný na řetěz a štěkat na každého, kdo byl v dosahu. Flámy s kamarády, hlučné burácení jeho motorky, hudba na maximum, to všechno bylo na denním pořádku. Nebylo nic zvláštního, když si domů opilý nebo zfetovaný vodil prostitutky, po nějaké době je zase vyhodil a ty nebožačky si to polonahé šněrovaly po chodníku a čekaly na taxík.

Jakmile se zpráva o Blainově obvinění z vraždy dostala na veřejnost, hodně lidí se zaradovalo a našli se i tací, kteří se sami nabízeli, že nepřístojné chování své celebrity ze sousedství rádi dosvědčí. Pár jich dokonce litovalo, že se Blaine rozhodl tu ženu zavraždit u ní doma, a ne u sebe, tak by ho totiž mohli potopit svědectvím o střelbě a poslat ho za mříže na pěkných pár let. O tom, že Blaine tu nebohou dívku zavraždil, nikdo nepochyboval. Sousedé už předem oslavovali, co považovali za hotovou věc: Blaine půjde před soud a bude shledán vinným z vraždy Amandy Herdmanové. Splněný sen.

Až na to, že ho prokurátor musel propustit. Umožnilo to alibi pevné jako skála. Víceru svědků vidělo v době vraždy toho výtečníka v jednom baru, a i několik bezpečnostních kamer potvrdovalo, že Blaine vrahem být nemohl. Jeho sousedi nebyli stejného názoru, nechápali, jak se tomu darebákovi podařilo na spravedlnost vyvrát. Možná měl dvojče nebo něco podobného, ale tak či onak se mu podařilo všechny oklamat. Odted' se nemuseli potýkat jen s nesnesitelným chlapem, ale rovnou s vrahem. Mnoho z nich vážně uvažovalo o stěhování.

Ted seděl v bistro a mezi sousty hamburgeru si pozorně přečetl zprávu, kterou mu Lynch přinesl. Edward Blaine nebude chybět nikomu, pomyslel si. Do domu by se dalo vejít hlavním vchodem, bez obav, že ho někdo uvidí; sousedi mluvit nebudou. Naučil se nazpaměť veškeré potřebné údaje, třeba že si ten chlapík schovává kopii klíče pod rohožkou u vchodu.

Pes nebude problém.

Ukusoval z hamburgeru a při tom vymyslel prostý plán; usrkával kolu, pojídal hranolky a podařilo se mu zapomenout na vlastní problémy, což jej nepřestávalo udivovat. Snímky Amandy Herdmanové a několik otřesných detailů z Blainova minulého i současného života přispěly k tomu, že Ted skutečně pocítil touhu jej zabít. Pochopil, co mu Lynch prve vykládal o mezerách v soudním systému. A vnímal, že mu možnost takovou chybu napravit dává novou chuť do života.

Schoval se do skříně v pokoji pro hosty v přízemí; pohodlně se usadil mezi krabice, které trochu přeskládal. Na polici nad jeho hlavou byla zespodu nálepka s Buzzem Lightyem, která ve tmě fosforeskovala. Představil si dítě, které ji tam dalo, aby se mohlo zavřít a dívat se, jak svítí, tak jako to dělával on. Pocítil lehký stesk, teď když na dobráka Buzze jeho majitel zapomněl a on byl odsouzen svítit o samotě.

O čtyři hodiny později dorazil Blaine. Než se Ted skryl, prošel si celý dům, a tak si mohl v každém okamžiku představit, kde Blaine zrovna je. Vstoupil dveřmi od garáže a zrovna telefonoval, mluvil rozjařeně; pak se osprchoval. Nebylo

vůbec vyloučeno, že se Blaine ještě toho večera rozhodne jít ven, ale s tím si Ted vůbec nedělal starosti... počká si na něj. Ve skříni strávil už několik hodin a může tam zůstat tak dlouho, jak bude třeba. Chvillemi podřimoval.

Zopakoval si plán, kterým by zklamal každého hollywoodského producenta. Žádné souboje ani proslovy o pomstě, a už vůbec ne nějaká varování. Ted počká, až Blaine usne, vyleze ze skříně a půjde ho do ložnice oddělat, chlap se ani nestihne probudit. Mělo to v sobě i něco milosrdného.

V půl desáté (Ted měl díky mobilu přesný pojem o čase) Blaine seděl v obýváku a koukal na televizi, při tom asi něco rychlého večerel a chvílemi nadával účastníkům nějaké stupidní vědomostní soutěže. Vyhlídky byly nejasné. Blaine možná vyrazí na tah, což by znamenalo, že se čekání nesmírně protáhne, dokonce může čekat návštěvu, anebo třeba půjde pěkně spořádaně brzo spát. Jeden nezanedbatelný detail by ale mohl všechno pořádně zkomplikovat. Ted to zaznamenal ještě dřív než samotný Blaine a okamžitě zpozorněl, ve tmě, která jej obklopovala, nastražil uši a pokoušel se zaslechnout něco jiného než jen předtočený potlesk a moderátorův pronikavý hlas. Magnus ze zahrady před domem několikrát žalostně zavyl. Ted se zklamaně zamračil a zavrtil hlavou. Dávka, kterou psa uspal, nebyla dostatečně silná.

Televize náhle zmlkla. Dlouho bylo ticho, pak se dveře na ulici otevřely a po chvíli zase zavřely. Blaine s někým telefonoval, ale mluvil potichu a ze skříně nebylo nic slyšet. Bloumal po pokoji, jeho hlas byl stále zřetelnější, až se přihodilo cosi nečekaného: vstoupil do pokoje pro hosty, kde se Ted skrýval. Rozsvítil a zavřel dveře. Ted předtím na pár centimetrů pootevřel dvířka skříně a na to, aby je teď zavřel a nepřilákal pozornost, bylo příliš pozdě. Blaine byl od něj jen pár metrů, neklidně přecházel za postelí a byl zcela soustředěný na to, co mu říká člověk na druhém konci.

„Je to tak, Tony, Magnus je nadopovanej, sotva se hne. Něco mu provedli. Jestli to udělal některej z těch svinskejch sousedů, tak si to s ním vyří... Co? Cože? Ne, nebyl jsem to já.“

Blaine se zastavil. Posadil se na postel, zády ke skříni, a ztišil hlas. „Máš pravdu, Tony. Hned zkontroluju, že je všechno, jak má být. Jasně že jo. Za chvilku ti zavolám. Ahoj.“

Vyšel z pokoje a světlo nechal rozsvícené.

Ted ho dvakrát zahlédl opatrně postupovat chodbou. Napodruhé se mu zdálo, že mu z pravé ruky vychází jakýsi záblesk. Bylo jen otázkou času, než se rozhodne prozkoumat i pokoj pro hosty. Ted vytáhl z bundy nůž, kterým ho chtěl ubodat, až usne. Oko za oko, pomyslel si.

O nějakých deset minut později Blaine stanul na prahu; opravdu měl zbraň. Ted si byl na okamžik jistý, že je odhalen, že se Blaine podíval přímo na skříň a všiml si pootevřených dveří. Ale když vstoupil do místnosti, znovu se k němu posadil zády a vzal telefon, který předtím nechal na posteli.

„Ahoj, Tony. Všechno je na svém místě. Jo, chtěl jsem ti to říct. Zítra zjistím, kterej ze sousedů odrovnal Magnuse. Ale musí to počkat do zítřka, jsem mrtvej únavou... už dva dny jsem nespal. No jasně... vždyť jsem ti řekl, že jo. Neměj starost. Zatím čau, Tony.“

Opět vyšel z pokoje. Tentokrát zhasnul.

Ted dál držel nůž. Je to snad past? Proč Blaine neprohlédl skříň? Rozhodl se, že počká ještě půl hodiny, aby se ujistil, že pán domu skutečně usnul.

Velmi zvolna otevřel dveře od skříně. Vyšel z pokoje pro hosty a přes halu si to namířil ke schodišti. Zvenčí pronikalo jen málo světla. Magnus už neskučel a v tuhle hodinu po Eagle Street žádná auta neprojížděla. Jediný krok vedle, sebemenší šramot, a Blaine o něm bude vědět. Stoupal opatrně, našlapoval na každý schod co nejbliže ke zdi. Dřevo ho neprozradilo. To nejtěžší má za sebou, pomyslel si; všude v prvním patře byly koberce.

K Blainovu pokoji se šlo úzkou chodbou. Když se do ní Ted vyklonil, zahlédl pod bílou příkrývkou Blainovu nezaměnitelnou siluetu. Díky světlu, které dovnitř pronikalo oknem, mohl Ted postupovat pokojem bez obav, že do něčeho vrazí. Pevně stiskl nůž a začal opisovat oblouk, když...

„Hni se a ustřelím ti hlavu.“

Hlas se ozval za jeho zády. Ucítíl na zátylku hlaveň pistole a osleplilo jej umělé světlo. Když si jeho oči přivykly, uviděl, jak se Blaine natažený na posteli mění v polštář.

Tohle je tvá příležitost, otoč se a bodni ho. Když tě střelí do hlavy, máš, cos chtěl, ne? Tvému mozku asi bude dost jedno, která kulka ho rozdrťí...

V kapse od kalhot měl lístek z psacího stolu. JE TO TVÉ POSLEDNÍ VÝCHODISKO.

„Hod ten nůž na zem,“ řekl Blaine. „Výborně. Neotáčej se a dej ruce nad hlavu.“ Zdálo se, že na hollywoodský dialog nakonec dojde.

Ted nebyl nervózní. O Blainových pochybnostech dost vypovídalo už to, že nevystřelil. Patrně chtěl vědět, kdo je ten člověk, který ho chtěl zabít. A asi mu taky bylo jasné, že to poslední, co potřebuje, je mrtvola v jeho vlastním domě, nemluvě o tom, že střelba by mohla přilákat pozornost sousedů. Ted žasl nad tím, kolik myšlenek mu běží hlavou, jako by se nedělo nic zvláštního. Připadal si jako superhrdina. A uprostřed řetězce těch jasných úvah si náhle uvědomil, že se mu nechce zemřít rukou tohoto typu. Bylo na tom cosi nepatřičného, nechat se zabít právě Blainem. Ted' když stál zády a bezbranný s pistolí u hlavy, to konečně pochopil. Přijmout Lynchovy podmínky a zemřít rukou nějakého cizince, aby se zmírnilo utrpení jeho rodiny, byla jedna věc, ale Blaine? Možná si s ním pohrává pud sebezáchovy. Možná.

„Viděls mě, co?“ zeptal se pevným hlasem Ted. „Když jsi vešel do pokoje a telefonoval jsi... viděl jsi mě.“

„Kdo tě poslal?“

„Proč myslíš, že mě někdo poslal?“

„Jestli tě nikdo neposlal, tak to řekni, a je s tebou v tu ránu konec. Když mi to řekneš, budeš žít o něco dýl. Tak jako tak odsud živej neodejdeš.“

„Taková úmluva mi extra neseď.“

Ted se začal velmi pomalu obracet.

„Řekl jsem ti, aby ses neotáčel!“

Ted se zastavil.

„Omlouvám se, jenom chci, abys mi viděl do obličeje. My dva se známe.“

Chvilkové zaváhání.

„Nepoznávám tvůj hlas.“

„Já vím. Jakmile uvidíš moji tvář, pochopíš. To mi věř.“

A už ho měl, spolkl to i s navijákem. Teď stačilo jen zatáhnout. Blaine se nachytil, bude se soustředit na Tedovu tvář, jeho hlavu zaměstná otázka bez odpovědi.

„Dobrá,“ řekl Blaine. „Otoč se. Pomalu! A ruce zůstanou nahoře.“

Ted se začal velmi pomalu obracet. Přesně si vypočítal okamžik, kdy budou jeho paže v zákrytu. Jednoduchý trik. Blaine upíral zrak na Tedovu hlavu, která se otáčela záměrně o něco pomaleji než zbytek těla. Ve zlomku vteřiny Ted ukázal svou tvář, skrytá paže zároveň nepozorovaně sklouzla dolů a bleskurychle zajela do kapsy u bundy, kde měl svého Browninga. Blaine si toho manévru všiml, když už k němu byl Ted obrácený čelem se zbraní ve výši prsou a právě střílel, to vše v jednom jediném pohybu bez sebemenšího zaváhání. Byla to obtížná pozice, paži měl pokrčenou a střílel z nepohodlné výšky, ale i tak Blaina trefil přímo doprostřed čela. Nočním tichem zaburácel výstřel. *Tahle kulka patřila mně*, pomyslel si Ted, když se Blainovo tělo skácelo jako loutka.

Z kapsy vytáhl fotku Amandy Herdmanové. Položil ji Blainovi na prsa. Ted zůstal stát a nespouštěl z těla oči; Blaine nezemřel ihned, pár vteřin se svíjel a pak se přestal hýbat.

Hluk z haly Teda přiměl opět zostřit smysly. Nebyl si jistý, co přesně zaslechl; někdo možná posunul židli. Schoval pistoli a sebral ze země nůž. Postupoval chodbou až k zábradlí a opatrně se vyklonil, aby si halu prohlédl shora. To, co uviděl, ho tak zaskočilo, že nezafungoval ani instinktivní popud, aby se schoval. Uprostřed haly stál muž, byl to černoš, velmi štíhlý a na sobě měl šedivé kalhoty a laboratorní plášť. Pozoroval Teda, jako by věděl, že se vykloní právě v tuto chvíli. Přes tvář mu přelétl děsivý úsměv.

„Ahoj, Tede,“ řekl hlubokým hlasem. Na pozdrav mu ukázal svou růžovou dlaň.

Ani ho příliš neudivilo, že ten muž zná jeho jméno. Poslední dobou to začínalo být u cizích lidí běžné.

Ted sešel ze schodů a nespouštěl z něj oči.

„Pracujete pro ně?“ zeptal se, když dorazil dolů. Opřel se o zábradlí, Browninga měl u pasu. Něco mu říkalo, že ten muž pro něj nepředstavuje hrozbu.

Venku vládl úplný klid, na příjezd policie bylo ještě příliš brzo. Magnus určitě vycítil, že jsou v domě cizí lidé, protože se už zase tu a tam ozvalo jeho vytí. Jestlipak ví, že jeho pán je mrtvý? Dokáže pes ucítit krev na takovou vzdálenost? Dost možná ano. S patrným úsilím přecházel od vytí k úsečnému štěkotu.

„Kdo k čertu jste?“

Muž se usmál.

„Jsem Roger, Tede.“

„Jaký Roger? Jenom Roger? Ten druhý mi aspoň řekl své příjmení.“ Ted si hřbetem volné ruky otřel čelo. „Podívejte, nevím, co tady děláte, ale policie dorazí každou chvíli. Nahoře leží mrtvej chlap a venku pořádně zblblej rotvajler. Já mizím.“

Roger naznačil téměř otcovský úsměv.

„Neslyšel jste?“ naléhal Ted.

„Proč si trochu nepromluvíme radši v tom pokoji?“

Ted na něj nevěříčně zíral. Co tady ten chlap dělá? Proč by ho takhle kontroloval?

„Myslím, že ne. Jste šílenec. Copak jste neslyšel ten výstřel?“

„To byl Blaine, že?“ Roger ta slova vyslovil, jako by to byl příkaz v počítačovém programu.

„Ano. A kdo jiný?“

„Střelil jsi ho?“

Ten chlap musel výstřel slyšet. Ted neodpověděl.

„Ještě štěstí, žes měl tu pistoli s sebou,“ prohlásil Roger.

„Je dobré být připravený... pro všechny případy.“

Ted najednou nevěděl, proč prostě neodešel. Způsob, jakým ten muž mluvil, v sobě měl něco zvláštního, jakýsi hypnotický rytmus.

„Máš také rukavice,“ odříkal Roger a ukázal na Tedovy ruce, „nůž a pistoli. Psa jsi uspal?“

Roger lehce pohyboval hlavou, uznale přikyvoval.

„Chtěli jste, abych ho zabil, ne?“ rozzlobil se Ted.

„Nechal jsi tentokrát na těle fotku?“

Tentokrát?

„Ano.“ Ted to vzdával. Nemělo smysl se ptát, jestli ho ten muž sledoval nebo měl křišťálovou kouli. „Když dovolíte, pane Rogere, já půjdu. Souhlasíte? Být vámi, udělám totéž.“

Ted vykročil ke dveřím. Ale něco nebylo v pořádku. Přes malé okénko zahlédl postavu, která vyšla ze zahrady a velmi rychle přecházela ulici směrem k nějakému autu. V tom okamžiku ji ozářilo pouliční osvětlení a pruhované tričko bylo vidět naprosto zřetelně. Byl to Lynch.

Auto se zprudka rozjelo a vmžiku zmizelo z dohledu.

Proč ho takhle hlídali?

Ted se otočil k Rogerovi a čekal na odpověď, třebaže nahlas žádnou otázku nevyslovil. Muž pokrčil rameny.

Vačice si ke spořádání odříznuté končetiny vybrala zahradní stolek. Jak sebou cukala, aktivovala čidlo pohybu na verandě a tu strašlivou scénu ozářil kužel světla, takže byla náhle vidět i zevnitř domu.

Ted stál z druhé strany prosklených dveří. Užasle pozoroval, jak vačice noří své špičaté zuby do mrtvého masa a s nepřírozně lhostejným výrazem téká očima, zatímco trhá růžovou kůži Hollyiny nohy. Protože moc dobře věděl, že tohle je noha jeho ženy. Nateklé, zkrvavené prsty připomínaly višně, nešikovný řez pod kolenem po sobě zanechal roztřepený trs šlach a rozdrčenou kost. Ale stejně si byl jistý. Nepotřeboval žádné mateřské znaménko ani nic jiného. Nesčetněkrát tu nohu hladil, líbal či přikrýval; poznal by ji kdekoli, dokonce i ve snu. Ta svinská vačice ohryzávala Hollyinu nohu! Ted udeřil dlaní do skla. Vačice hned otočila hlavu, zadívala se na postavu za sklem, ale nevypadala vystrašeně. Kolem tlamy měla fialový kruh jako nějaké groteskní nalíčení. Sotva uspokojila svou zvědavost, dál nohu hryzala. Ted opět udeřil do skla; ale tentokrát už zvíře nereagovalo. V tu chvíli uslyšel oceán. K Atlantiku to bylo od jeho domu několik kilometrů, ale na tom také nezáleželo. Natáhl paži, stiskl vypínač venkovního osvětlení a zahradní lampy odhalily, že tam skutečně bylo moře, přímo v jeho zahradě. Mírný svah porostlý stromy, jímž se každé ráno kochal při četbě ekonomické přílohy novin, vystřídala masa vody, burácející pěnivým smíchem. Na písčitém břehu s muškáty stála Holly, nehybná jako vosková figurína. Vačice jí sežrala značnou část lýtka a odkryla tak zaoblený výčnělek zářivě bíle kosti. Holly na sobě měla červené bikiny – Tedovy oblíbené –, stála s rozpřaženýma rukama a s trupem nakloněným mírně doleva. Vlasy se jí vznášely

u hlavy, jako by je držely neviditelné ruce. Navzdory chybějící noze se tvářila vesele.

Ted otevřel prosklené dveře. Vačice couvla až k nejzazšímu okraji stolu. Zdálo se, že teď ji Tedova přítomnost doopravdy poplašila, třebaže ne dost na to, aby se vzdala potravy. Vyčkávavě se krčila s vyceněnými zuby, připravená k útěku, když ho bude zapotřebí. Ted se zprudka pohnul, což však nemělo žádný účinek, a tak se porozhlížel po něčem, čím by ji zahnal. Vedle grilu se povalovala dřevěná krabice, kterou okamžitě poznal, a ačkoli ho to možná mělo udivit, protože ji od dětství neviděl, její náhodné objevení v domě, kde žil jako dospělý, mu přišlo naprosto přirozené. Postoupil k ní a zvedl ji, jako by šlo o nějakou relikvii, a v určitém smyslu to tak bylo. Na víku i na spodní straně byla namalovaná šachovnice, takže rozložená krabice tvořila celé hrací pole. Vnitřek byl vyložen zeleným sametem a každá z figurek měla vlastní přihrádku. Ted pravačkou vyndal střelce a prudce jím mrštil. Ale netrefil se. Jak jen mohl to odporné zvíře minout z necelých dvou metrů? Sáhl po další figurce a zkusil to znova, tentokrát mnohem prudčeji, než bylo třeba. A opět minul. Na obou hodech bylo cosi znepokojivého. Střely opisovaly nepředvídatelné křivky, jejichž jediným cílem jako by bylo vyhnout se vačici těsně předtím, než by ji zasáhly. Avšak Ted se nevzdával a jako posedlý po ní házel jednu figurku za druhou. Vačici neuniklo, že se fyzikální zákony ohýbají v její prospěch, takže se zrudně vrátila doprostřed stolu a dál pojídala svou lahůdku. Tlustý bílý ocas se jí za chlupatým tělem vlnil jako zmije. Ted už měl za sebou určitě sto hodů, bez jediného zásahu, když to vzdal a krabici upustil na zem. Podíval se na ni a zjistil, že všechny figurky jsou na svém místě.

Zadával se na Holly. Chtěl jí říct, že ho to mrzí, že udělal, co jen mohl, aby její nohu získal zpátky. Co to byl za manžela, když nedovedl uspokojit základní potřeby své rodiny? Cítil se mizerně a měl slzy na krajíčku, ale v tu chvíli mu došlo, že tu jisté východisko je. Jak to, že ho to nenapadlo dřív! Ztěžkla mu pravačka a v dlani ucítil rukojeť pistole. Zdvihl ji před

obličej a užasle si ji prohlížel. Pomalu, v bezmála poetickém gestu zamířil oběma rukama na vačici a vychutnával si okamžiky před výstřelem. Zvíře zvedlo hlavu, jako by vytušilo svůj brzký konec. Kulka ji zasáhla přímo do hřbetu a rozstřelila ji jako balonek plný krve a vnitřností. Ted pustil pistoli a kráčel ke stolu, aniž spustil oči z Hollyiny nohy; uchopil ji oběma rukama, jako lékař, který se právě chystá transplantovat orgán. Když si ji teď mohl prohlédnout zblízka, objevil, že má z jedné strany šroub, přesně jak předpokládal. Všechno dobře dopadne, pomyslel si. Stačí jen jít k Holly a přišroubovat nohu tam, kam patří. Zachová se jako dobrý manžel.

Sešel dva schody z verandy a zvedl oči. Holly tam pořád stála, akorát že teď se mezi nimi vznášel ohromný zářivě žlutý rám. Spodní okraj byl asi půl metru nad zemí a Ted věděl, že ho dokáže bez potíží překročit, ale stejně se předtím na chvíli zastavil. Moře za Holly bouřilo, byla nějakých deset metrů daleko, a nutkání vrátit jí nohu a obejmout ji bylo nesnesitelné. Zvedl svou nohu a prostrčil ji přes žlutý rám. Na okamžik ho popadl šílený pocit, že jej nepřekročí, ale zvládl to. Věděl, že pokud se ho nedotkne, nic mu nehrozí. Sotva překonal žlutý rám, objevil se před ním další, tentokrát zelený, a Ted úkon zopakoval, opět zvedl oči a uviděl Holly ve stejném postoji, deset metrů od sebe, jak na něj čeká, a další rám, a další, červený, fialový, Ted už ani nemusel dávat pozor, aby je překročil, dařilo se mu to téměř mimoděk, hleděl před sebe, na Holly, zase žlutý, azurový, „už jdu, lásko“, deset metrů, rám černý jako noc, „Holly“ ... Ted už nekráčel, běžel, přeskakoval rámy, které se donekonečna opakovaly, jeden za druhým, jako atlet skákající přes překážky, dál a dál, Holly, dál a dál, Holly...

Poslední rám ho pohltil a on se s výkřikem ocitl někde jinde. Ležel na pohovce.

Ted se zprudka zvedl. Rukama si rychle ohmatal nohu. Byla tam. Zdálo se mu, že přišel o nohu? Sen už se vytrácel v zapomnění. Rozhlédl se po ztemnělém pokoji, pak se podíval na své pomačkané triko a nepohodlné džíny. Vstal, a aniž

docela věděl proč, došel k proskleným dveřím, které vedly dozadu za dům. Zdržel se tam dlouhou chvíli a zkoumal kopeček, který se ztrácel ve tmě.

Když se přiblížil ke sklu, zachytilo jej venkovní čidlo a na stůl s židlemi dopadlo světlo. Teda zaskočila podivná představa ženské nohy. Zdálo se mu, že Holly přišla o nohu? Usmál se a řekl si, že jí o tom musí vyprávět, až spolu budou odpoledne mluvit. Uvažoval, kolik je asi hodin; určitě ještě ani sedm, protože je pořád tma, pomyslel si. Automaticky pohlédl na zápěstí, ale hodinky neměl.

A v tu chvíli k němu pronikla vzpomínka, jako šíp prorážející milosrdný závoj zapomnění, kterým jej chtěla přikrýt jeho mysl. Rychle se podíval pod gril. Dřevěná krabice se šachovými figurkami tam už neležela, ale ta vzpomínka byla příliš zřetelná. Ačkoli se zrovna probudil z noční můry, v níž Holly chyběla noha, krev mu ztuhla v žilách teprve při myšlence na šachovnici.

Jestliže má odchod z tohoto světa odložit, raději by měl pokračovat ve svých denních zvycích, což zahrnovalo i návštěvu u Laury Hillové, jeho terapeutky. Do jisté míry ho to těšilo, protože jejich vztah se postupně zlepšoval; co začalo jako řada sezení předepsaných jeho lékařem, se změnilo v takřka příjemnou zkušenost. Nebýt Carmichaelova naléhání, Ted by na návštěvy u terapeutky nikdy nepřistoupil, ale lékař se nedal odbýt a nakonec ho přesvědčil. „Kdokoli se musí vyrovnat s podobnou zprávou, Tede, potřebuje oporu,“ řekl mu doslova. Ted si to vyložil jako: *Člověka s neoperovatelným nádorem dřív nebo později napadne ustřelit si hlavu.* A v tom se doktor Carmichael nemýlil.

Nádor nebyl přísně vzato neoperovatelný, ale šance, že se jej podaří úspěšně odstranit, byla asi taková jako trefit koš ze třiceti metrů. Doktor Carmichael tenhle průměr nepoužil, protože v něm chtěl svými slovy povzbudit zárodek naděje, avšak Ted byl racionální a pragmatický člověk a rychle si to spočítal. Rozhodnutí bylo pochopitelně na něm, mohl operaci risknout a doufat v zázrak, nebo žít jako dosud. Ted se rozhodl raz dva. Šlo o ten typ rozhodnutí, která učinil ještě dřív, než před ně byl postavený, dávno před tím, než se ozvaly bolesti hlavy nebo než přišly výsledky vyšetření, které mu Carmichael sdělil tónem vyhrazeným pro zdrcující zprávy. Možná se rozhodl už o desítky let dřív, když viděl závěr *Přeletu nad kukačím hnízdem*, kde Jack hýbe hlavou jako loutka bez vodiče, anebo někdy jindy, na tom nesejde. Svě poslední měsíce prožije důstojně. A jestliže se dostavil na první schůzku s doktorkou Hillovou, pak jen proto, aby Carmichael uvěřil, že vše běží podle očekávání; ale podle Tedova, protože Carmichael jakožto dobrý lékař patřil k těm,

kdo jsou přesvědčeni, že se má udělat všechno pro to, aby se lidský život udržel až do té poslední možné chvíle. Nezáleželo na tom, zda je kvůli tomu třeba trefit koš z třiceti, ze sta nebo z tisíce metrů.

Laura Hillová vypadala, že je jí něco přes dvacet. Když ji Ted uviděl poprvé, přišlo mu až líto té dívenky, která právě dělá první krůčky ve svém oboru, s těmi hranatými brýlemi a staženými vlasy, zdvořilým vystupováním a zdrženlivým úsměvem. Skoro jako by si na terapeutku hrála, napadlo Teda, který se později dost divil, když zjistil, že Laura Hillová ve skutečnosti překročila třicítku. Nevěděl, kolik je jí přesně; to mu nikdy neprozradila.

Ta žena ho odzbrojila svou mladistvou krásou, nevinným vzezřením a upřímností, již projevila při jejich prvním setkání. Teda zlákala možnost prohlédnout nástrahy, které před něj bude klást během každého sezení, protože samozřejmě ani jí – stejně jako Carmichaelovi – nehodlal vykládat o myšlenkách na sebevraždu, které zvolna zaplavovaly jeho mysl.

„Ahoj, Tede,“ řekla Laura. „Takže ta plavba s tvým obchodním partnerem nakonec odpadla.“

„Přesně tak. Děkuju, že jsem mohl přijít.“

„S tím výletem mě to mrzí.“ Laura měla zrzavé vlasy stažené do drdolu. „Jak se cítíš?“

Včera jsem zabil člověka. Šel jsem k němu domů, schoval jsem se do skříně, počkal si na něj a zavraždil ho. Nikomu chybět nebude.

Tu větu si vychutnával. Představil si, jak by se Laura ztvářila, kdyby jí řekl něco takového. Fakt je, že ani on sám ještě nepřivykl myšlence, že zabil jinou lidskou bytost, natož tomu, že si to užil.

„Včera jsem měl zase noční můru,“ pronesl Ted. O svých nočních můrách mluvil často, hlavně proto, že je považoval za nesmyslné, a obvykle opomíjel věci, které by mohly něco naznačit. „Objevilo se něco nového.“

Vedle jediného okna stál psací stůl, který Laura během sezení používala jen zřídka. Tentokrát se posadila do křesla

naproti Tedovi. Mezi nimi stál jen nízký stůl, na němž nebylo nic krom plastového kelímku s vodou. Ted se z něj nikdy nenapil.

„Pověz mi o tom snu.“

„Byl jsem v obýváku a díval jsem se na verandu. Na stole tam seděla vačice a pojídala nohu mé ženy. Holly tam nebyla, jen její noha, ale já věděl, že je to noha mé ženy. Hned jsem vyšel ven a hledal něco, co bych po té vačici hodil, abych ji zaplašil, a vtom jsem uviděl krabici, kterou jsem hned poznal. Byla to moje krabice na šachy.“ Ted to vyslovil s takovou vážností, že kdyby Laura patřila k terapeutům, kteří si zapisují poznámky do notýsku, tohle by zaručeně nemohla vynechat. Ale Laura si nikdy nic nezapisovala; měla mimořádnou paměť.

„Házel jsem na to zvíře figurky, ale ani jednou jsem se netrefil,“ pokračoval Ted. „Jako zázrakem se jim vyhýbalo. A figurek v krabici jako by vůbec neubývalo. Potom jsem si všiml, že je Holly na zahradě, a myslím, že za ní bylo moře. Není to legrační, co si lidská mysl navymýšlí?“

Ted opomněl zmínit tu drobnost, jak se vačice rozprskla po zásahu kulky z Browningu. Až příliš se to podobalo tomu, co se už už chystal provést s vlastní hlavou, nebýt Lynchova vpádu. Byl to ten druh drobností, které si raději nechával pro sebe.

„Tu vačici jsi nezabil?“ zeptala se Laura a nebylo to prvně, co ho zaskočila svým oslnivým šestým smyslem.

„Ne.“

Žena přikývla.

„Kdy se ti naposledy zdálo o něčem, co má spojitost se šachy?“

„Nikdy.“

Zamyšleně se odmlčela a hledala vhodná slova.

„Tede, musíme si promluvit o tom, co se tehdy stalo. Musíš mi říct, proč se chlapec s tak výjimečným talentem na šachy zničehonic rozhodne, že s nimi skončí. To ses k hraní už nikdy nevrátil?“

„K profesionálnímu ne. Naučil jsem hrát své dcery a sehrál jsem s nimi pár partií, ale teď už si vystačí samy.“

„Pověz mi, proč jsi toho nechal.“

Nebylo to poprvé, kdy se Laura snažila tohle téma otevřít. Ted se do toho nikdy dřív nehrnul a ona nenaléhala, ale mluvit o té době pro něj zároveň nebylo ani zvlášť znepokojivé. Uvelebil se v křesle a spustil:

„Hrát šachy mě naučil otec. V sedmi letech jsem ho už bez velkých potíží porážel. Vzal mě k jednomu starému pánovi do Windsor Locks, v tom městě se otec narodil. Ten pán si v minulosti vybudoval jako šachista jistou reputaci.“ Ted se odmlčel. Vzpomínka na učitele, který byl nejspíš jediným dospělým, k němuž kdy choval úctu a obdiv, v něm vyvolávala směsici stesku a bolesti. „Jmenoval se Miller. Myslím, že už jsem se o něm zmiňoval. Když jsem ho prvně uviděl, připadal mi strašně starý, vlasy měl šedivé, splývaly mu až pod uši, tvář plnou vrásek. Tehdy poprvé jsme toho moc nenamluvili. Posadili jsme se k šachovnici, kterou měl doma v garáži, kde dával hodiny klukům ze sousedství, a začali jsme hrát; otec se díval. Udělali jsme pár tahů, nanejvýš dvacet, načež si Miller vzal otce stranou, aby si s ním promluvil. Já tam zůstal a čekal. Myslel jsem si, že mu řekne, že nestojím za nic, že se vrátím domů, a tím to skončí. Ale protáhlo se to na osm let, až do mých patnácti, během kterých jsem za ním jezdil dvakrát nebo třikrát do týdne.“

„To s ním jsi měl ten rituál s podkovou, že?“

Ted si nevzpomínal, že by se o podkově někdy dřív zmínil. Byl to další znepokojivý doklad ohromující šíře terapeutčina duševního archivu.

„Ano. Z Millera se stal můj trenér. Trávili jsme celé hodiny nacvičováním variant na několika šachovnicích zároveň.“

Laura našpulila rty.

„Obávám se, že mé znalosti šachů na tohle nestačí.“

„V šachách existuje celá řada zahájení, mnoho z nich se jmenuje po hráčích, kteří je proslavili, a existují také takzvané varianty, což není nic jiného než způsob, jak to které zahájení

dál rozvíjet. Řekněme, že máme jednu hlavní cestu a několik vedlejších. Každá z nich byla prozkoumána a tvoří součást studia. Při hře v šach není důležitá jen logika, záleží i na paměti. Přehrávali jsme si s Millerem slavné partie a probírali každý tah. Nezapomeňte, že jsem byl dítě, a i když mě šachy hodně bavily, byl jsem dost neposedný. Miller mě musel nějak zabavit. Vyprávěl mi příběhy o slavných hráčích, o významných partiích. A jednou mi tak vyprávěl o třetím mistrovství světa z roku 1927, konalo se v Buenos Aires a utkal se tam Kubáncem José Raúl Capablancou s Rusem Alexandrem Aljechinem. Millera fascinovala řada partií, které tam ti dva proti sobě sehráli, a své nadšení přenesl i na mě. Šampionem byl Capablanca, všichni ho měli za neporazitelného hráče s výjimečným nadáním, díky němuž přišel s naprosto novými řešeními. Aljechin, vyzyvatel, byl svědomitý, nesmírně metodický hráč a jen málokdo věřil, že má šanci zvítězit. Není to moc dlouhé?“

„Vůbec ne. Těší mě, když vidím, že tě tehdejší nadšení dokáže ovládnout ještě dneska. Pokračuj, prosím. Chtěla bych slyšet, jak tenhle příběh o střetnutí výjimečného talentu s metodickým vyzyvatelem dopadl. Protože o tom nemám ponětí... Znamená to, že jsem hodně nevzdělaná?“

Ted se zasmál.

„Ale vůbec ne. Je řeč o šachách a o roce 1927. Potíž je v tom, že v té době neexistovala příliš jasná pravidla soutěžení na světových mistrovstvích. Dohodli se, že novým šampionem bude ten, kdo vyhraje šest partií. Ale v šachách je poměrně časté, že hra skončí patem, takže na šest vítězství museli odehrát spoustu partií. Celkem jich bylo čtyřiatřicet. Hráli tři dny!“

„A kdo vyhrál?“

„K překvapení všech Aljechin, vyzyvatel. Tihle dva šachisté se odjakživa špatně snášeli a potom se jejich vztah ještě zhoršil. Aljechin nikdy nepřistoupil na další utkání s Capablancou o mistrovský titul a o deset let později zemřel. Výsledek překvapil úplně všechny a tady vstupuje do hry ta

slavná podkova. Když Aljechin přijel do Buenos Aires, našel prý na ulici podkovu. Byl velmi pověřčivý a moc dobře věděl, že podkova se obecně považuje za dobré znamení. Takhle to vyprávěl své ženě, která ho na mistrovství doprovázela, a rozhodl se, že si podkovu nechá jako talisman. Koupil si noviny a pečlivě ji zabalil. Svě ženě řekl: „Čekala tu na mě.““

Ted měl skelný pohled. Nechal se unést. Miller mu tu příhodu vyprávěl nesčetněkrát a zpestřoval ji spoustou všemožných podrobností. Měl dokonce album s dobovými výstřizky, některé pocházely z argentinských novin, posbíral je, přeložil a zapsal svým čistým a drobným písmem.

„U Millera na stěně visela podkova,“ řekl Ted s pohledem upřeným do prázdna, jako by ji v tu chvíli skutečně viděl. „Tvrdil, že je to ta, kterou Aljechin našel v Buenos Aires, že ji kdysi koupil v dražbě. Když jsem se začal účastnit prvních celostátních soutěží, sundávali jsme tu podkovu, balili jsme ji do novin a vozili ji s sebou. Obvyčejně nás vozil můj otec, a dokonce ani on nevěděl, že tu podkovu máme u sebe. Bylo to naše tajemství, jen moje a Millerovo a nikoho dalšího. V soutěžích se mi dařilo dost dobře. Potom jsme podkovu zase věšeli zpátky na zeď v Millerově garáži, byl to takový náš rituál.“

„O Millerovi mluvíš s velkým obdivem. Asi pro tebe byl hodně důležitý.“

„To bych řekl. Během těch let mě za ním vozíval otec, cesta trvala něco přes hodinu. Pak jsem byl tři hodiny u Millera, čas tam rychle utíkal. Otec byl podomní obchodník, tak toho využíval a nabízel své zboží po okolí. Doma jsme to neměli jednoduché. Demence mé matky se zhoršovala a její hádky s otcem byly příšerné. Windsor Locks pro mě byl únik, v několika významech toho slova.“

„Jaký byl Millerův život?“

„Když jsem ho poznal, muselo mu být tak sedmdesát, možná o něco méně. To znamená, že o osm let později už mu táhlo na osmdesát. Mně bylo patnáct a mou vzpurnou povahu dokázaly utišit jedině šachy. Mimo Millerovu garáž se ze mě

stal vznětlivý a drzý puberták. Nevím, jak dlouho bych takhle mohl pokračovat, protože jsem se skutečně stal dvěma různými lidmi. Byl jsem nesnášenlivý mladík, který nenáviděl své rodiče a s otcem téměř nemluvil, ve škole jsem měl problémy a hádal se, ale byl jsem i chlapcem, který si stále užíval odpoledne s Millerem, poslouchal jeho příběhy a rozebíral partie.“

Ted se odmlčel. Dokonce ani Holly toho o Millerovi neřekl tolik, a už vůbec ne to, co se právě chystal vyprávět. Polkl.

„V den, kdy Miller zemřel, jsem byl s ním. Jednou dvakrát měsíčně jsme hráli proti sobě a časem byly už ty partie hodně vyrovnané. Byl na tahu. Když přemýšlel, měl vždycky stejné držení těla, lokty na stole a bradu opřenou o zařáté pěsti. Já měl obvykle ruce pod stolem a byl jsem nakloněný dopředu. A takhle jsme tam seděli, když se Miller najednou sesunul na šachovnici. Paže mu povolily, hlava spadla jak ocelová koule a rozházela figurky. Strašlivě jsem se vyděsil. Miller byl vdovec, měl jediného syna, který ho tu a tam navštěvoval, ale v tu chvíli jsem s ním byl sám. Byl jsem tak rozhozený, že jsem se k němu ani nedokázal přiblížit, zalomcovat s ním, abych ho probral, zjistil, co se mu stalo. Víím, že by to stejně bylo jedno, protože zemřel na infarkt. Chvíli jsem stál u stolu jako omráčený a prudce oddychoval... Nakonec jsem běžel ven pro pomoc. Mohl jsem jít k jakémukoli sousedovi, ale kdovíproč jsem měl tu praštěnou představu, že musím sehnat svého otce. Jeho Mustang u chodníku nestál, to už jsem věděl, a tak jsem se rozběhl nazdařbůh. Dorazil jsem na roh, zabočil doprava a běžel, co mi síly stačily... a shodou okolností jsem v dálce zahlédl otcovo auto zaparkované u jednoho domu, nějakých dvě stě metrů ode mne. Otec tam nejspíš prodával své encyklopedie nebo dálkové studijní kurzy, nebo co zrovna v tu chvíli nabízel. Zbytek si už dokážeš představit, že, Lauro?“

„Myslím, že ano.“

„Když jsem vstoupil, došlo mi, že mě otec celá ta léta nevozil k Millerovi proto, abych se zdokonalil v šachách, a asi ani proto, že utíkal před mou matkou. Nebo to nebyl ten jediný

důvod. Žena, která bydlela v tom domě, byla jeho první přítelkyně; otec se mi to později snažil vysvětlit.“

„Co jsi v tom domě viděl, Tede?“

„Byli v pokoji. Neviděl jsem je. Ale slyšel jsem je. Tíše jsem se posadil v obývacíku před vypnutou televizi. Slyšel jsem, jak se smějou. Myslel jsem na Millera, jak leží zhroucený u sebe v garáži, a napadla mě strašná věc, živě si na to vzpomínám. Přál jsem si, aby byl mrtvý, protože kdyby ne, stejně bych už se do toho města nedokázal vrátit. A navíc by za to mohl můj otec. A v tu chvíli jsem si nepřál nic víc než ho nenávidět.“

Překvapilo je zvonění telefonu. Lauru nikdy nevyrušovali během sezení.

„Promiň, Tede. Musím to vzít.“

Vstala a přešla k psacímu stolu. Ted přikývl.

Laura poslouchala. Ted na malou chvíli postřehl v jejích rysech napětí, ale hned se zase uvolnila a usmála se.

„Ano, ovšem. Žádný problém. Máte můj souhlas.“

Zavěsila.

„Můj syn chodí do skauta,“ vysvětlila Tedovi. „Zapomněl mi dát podepsat povolení ohledně nějakého výletu a byli tak laskaví, že se mi ozvali.“

Laura se opět posadila.

„Omlouvám se za vyrušení, Tede,“ řekla.

„Nic se neděje. Není moc co dodat. S otcem jsme na dané téma už nikdy nepromluvili. On se dál snažil trávit co nejvíc času venku mimo dům a já byl naopak pořád doma, otce jsem hluboce nenáviděl a s matkou jsem se těžce potýkal. Rozvedli se a já se šachy jednou provždy skoncoval.“

Ted se přikrčil za křovím. Měl za sebou více než kilometr chůze lesem plným komárů. Potřásl hlavou a zaměřil se na to, co bylo na druhé straně.

Pohvizdování se mísilo se zpěvem ptáků. Uviděl jezero a člun s osamělým mužem na palubě: Wendell trpělivě čekal na svůj vytoužený konec. Držel v ruce rybářský prut a ani se nepohnul.

Ted tlumeným plácnutím zabil komára, posadil se zády k jezeru a zkoumal okolí. A vtom ji zahlédl, třpytila se v paprscích světla pronikajících větvemi borovic, nezaměnitelný tvar: podkova. Byl pár metrů od ní a ani nevstal, aby pro ni došel. Doplazil se k ní, uchopil ji oběma rukama a ohromilo jej, jak se podobá té, kterou měl Miller pověšenou u sebe doma (ve skutečnosti věděl, že tohle byla Millerova podkova).

Kde se zrovna tady ta podkova vzala? Hodnou chvíli si ji prohlížel a pak ji schoval do kapsy u kalhot.

Na konci cesty stála Wendellova víkendová vila, moderní stavba z betonu a skla. Z jedné strany od ní až nad jezero vybíhala dřevěná plošina, zakončená několikametrovým úzkým molem. Ted zvažoval své možnosti. Až Wendell pro dnešek skončí s rybařením, určitě k molu přirazí a půjde po plošině k domu. Nejrozumnější asi bude počkat si na něj uvnitř. Přinejmenším tam bude čekání příjemnější, když na něho nebudou útočit komáři. Rychle vymrštil ruku a s jistým uspokojením se zadíval na sevřenou pěst. Když ji rozevřel, nic v ní nebylo.

Bezstarostně krácel po soukromé cestě. Jak se k moderní stavbě přibližoval, jako by se zvětšovala. Před ní byl zaparkovaný černý sporták, ukázalo se, že je to dvousedadlový kabriolet Lamborghini. Ted neodolal a šel se na něj podívat zblízka. Bylo to auto jeho snů; Wendell mu začínal být sympatický.

Když se naklonil, aby si prohlédl vnitřek vozu, bunda, kterou měl na sobě, se otevřela vahou Browningu a to mu připomnělo závažnost úkolu, který na sebe vzal. Přitáhl si bundu k tělu, ale nezapnul ji – horko bylo nesnesitelné, nicméně se zbraní po ruce se cítil bezpečněji. Narovnal se právě ve chvíli, kdy v okénku zachytil odraz. Nejdříve si myslel, že je to nějaká kontrolka na přístrojové desce, ale když se maličko pohnul, zjistil, že je to odlesk na skle. Otočil se a prohlédl si sloup s osvětlením, částečně zakrytý stromy. Úplně nahoře rozeznal bezpečnostní kameru, která mířila přesně tam, kde stál. Blikalo na ní malé červené světlo. Tedovi přeběhl mráz po zádech. V Lynchově složce s informacemi o domu nebyla o žádném bezpečnostním systému zmínka, a ani Lynch jej na nic takového neupozornil. Nezdálo se, že je to údaj, jaký by zrovna oni přehlédli.

Červené světélko dál blikalo a Ted přemýšlel, zda na druhé straně někdo je, nebo jde o systém s uzavřeným obvodem. V druhém případě je možné, že Lynch neměl důvod mu o tom říkat. No jistě, Lynch a jeho lidé se o zničení záznamů postarají. S jistou úlevou spustil z kamery oči.

Vyročil ke dveřím na konci cesty, které byly pochopitelně otevřené. Obdélníkový koberec, asi dovoz z Indie, přímo vybízel ke vstupu. Vnitřek domu odpovídal jeho představě: byl prostorný, s terasami a vyvýšenými lávkami, převládala tam bílá barva, kovové zábradlí a sklo, jako by šlo o recepci v nějaké firmě, a nikoli o víkendový dům. Byla tam dvě schodiště, jednotlivé stupně z leštěného dřeva jako by se vznášely, a několik štíhlých kulatých sloupů. Ted pomalu postupoval doprava, k velikému stolu z tmavého skla, který působil naprosto nedotčeně. Hned mu bylo jasné, že nejlepší bude počkat na Wendella u stěny arkády, která patrně vede do kuchyně.

Zamířil tam, když tu jej přepadl nezaměnitelný pocit, že ho někdo sleduje. Zastavil se a rozhlédl se kolem sebe. V domě žádné kamery neviděl, ale předpokládal, že tam nějaké budou. Na vzdáleném konci vnitřního prostoru byla ohromná televize, kožená křesla a také krb, na jehož římse stálo

několik fotografií. Ted ještě chvíli nedůvěřivě zkoumal celou místnost. Když ho ten podivný pocit, že jej sledují, přešel, pokračoval směrem k arkádě, ale určitý neklid ho tak docela neopustil. Něco nebylo v pořádku. Ale co?

Krom toho, že se chystá zavraždit člověka?

Ano.

Zavrtěl hlavou.

Dalšího člověka.

V kuchyni pak vytáhl z kapsy Browning, a když ho v ruce potěžkal, trochu se upokojil. Bylo tam ohromné okno s výhledem na jezero, díky němuž bude včas vědět, že se Wendell blíží. Popošel k oknu a zahleděl se na rozlehlou hladinu za plošinou. Měl za to, že pozoruje totéž místo, kde krátce předtím viděl člun, jenže teď tam po něm nebylo ani stopy. Zneklidněl a očima zapátral za řadou stromů, ale ani tam nic nezahlédl. A v tu chvíli to zaslechl, vzdálené hučení lodního motoru. Wendell se vrací.

Přecházel sem a tam a poklepával si pažbou revolveru na čelo. Kolik má času? Určitě ne mnoho. Ačkoli si nemohl přát nic lepšího než mít to co nejdříve za sebou, bezprostřední blízkost činu v něm nevyhnutelně probudila řadu protichůdných pocitů. Už si nebyl tak jistý. A co když na něj Wendell nečeká? Co když je všechno trochu jinak, než mu to Lynch vylíčil, jako s těmi bezpečnostními kamerami? Zastavil se a rychlým pohybem zamířil na kalendář na stěně. Byla na něm fotografie potápěče u korálového útesu. Zamířil na číslo patnáct. *No tak, pevnou ruku.* Hlaveň se lehce třásla, dokonce i když si zbraň levou rukou podepřel.

„No tak,“ hlesl.

Hluk motoru stále sílil. Wendell bude každou chvíli u mola a vykročí k plošině, a tam už jej Ted z kuchyňského okna uvidí. Ale teď byl odhodlaný nalézt ztracený klid a nehnout se, dokud se mu to nepodaří. Pot na něm díky klimatizaci zatím uschnul, ale teď mu začal znovu vyrážet na spáncích a dlaních. Zahýbal prsty a zaujal střeleckou pozici, jako tolikrát předtím na střelnici. Zavřel oči.

Wendell tuhle kulku potřebuje zrovna jako ty.

Otevřel oči a vzdálil se od okna. Došel až k arkádě a poslouchal, jak se motor s tlumeným hrkáním zastavuje. Wendellovi bude trvat tak dvě minuty, než dorazí k hlavnímu vchodu. Ted se přesvědčil, že je zbraň odjištěná. Jakmile za sebou Wendell zavře dveře, Ted vyjde z kuchyně se zvednutou zbraní, postoupí o dva nebo tři kroky, aby měl co možná největší jistotu, že nemine, a vystřelí.

„No tak, Wendelle, otevři ty dveře,“ řekl Ted potichu.

Uběhla určitě alespoň minuta, když Ted zaslechl kroky na dřevěné plošině.

No tak, Wendelle...

Zaklaply dveře.

Tři, dva, jedna.

Ted zprudka vyrazil z kuchyně, částečně obešel stůl a zvedl zbraň.

Wendell stál zády k němu na prahu a dával něco na věšák; když zaslechl kroky, otočil hlavu. Jeho výraz se rychle proměnil, patrně překvapením, ale nic neřekl. Na čele se mu objevila dokonalá tečka a on se zhroutil na zem.

Ted byl natolik zvyklý střílet s ochrannými sluchátky, že při hlučném výstřelu silně zaťal zuby. Zvolna přistoupil k tělu. Wendell ležel na koberci s rozhozenýma rukama a s udiveným výrazem stále vepsaným do tváře. Třebaže vypadal jako člověk, který klidně odpočívá, Ted věděl, že ho trefil naprosto přesně a že kulka se mu v hlavě odrazila a téměř bezbolestně mu rozdrtila mozek.

Už se chystal k odchodu, když v kapse Wendellovy bundy začal vyzvánět mobil. Ted měl v mobilu úplně stejnou otravnou melodii a ta shoda ho lehce zneklidnila. Přikrčil se a z náprsní kapsy vytáhl iPhone. Na displeji svítilo jméno: Lolly – a Ted málem vyděšeně vykřikl. Přesně takhle říkával kdysi, když spolu začínali chodit, Holly. Ta shoda byla opravdu zážející, ale bylo tu něco zásadnějšího. Wendell údajně neměl manželku ani přítelkyni... Lynch Teda ujistil, že ten chlap nikoho nemá!

Mobil utichl.

Kdo je Lolly? Proč mu o ní Lynch nic neřekl?

Odpověď přišla, než se nadál. Ted v dlani pocítil jediné krátké zachvění. Byla to zpráva od Lolly.

 Za chvíli jsme tam. Pro dnešek konec rybaření.

Jsme?

Ted upustil mobil, jako by dostal ránu elektrickým proudem. Přístroj přistál Wendellovi na prsou.

„Kdo je Lolly? Mysli. Mysli. Mysli.“

A vtom to pochopil, nebo si to myslel. Ulevilo se mu.

Wendell právě chystal soukromou party a hosté měli dorazit každou chvíli. Bez přemýšlení znovu zvedl mobil a na zprávu odpověděl.

 Návštěva se ruší. Mám práci. Mrzí mě to.

Další zpráva.

 Moc vtipné. Víš, jak nerada píšu zprávy při řízení.

 Uvidíme se za dvě minuty, miláčku.

Miláčku...

Takže Wendell přítelkyni opravdu měl. Takovou informaci Lynch nemohl zkrátka jen opomenout.

Krvavá skvrna tvořila na koberci kolem Wendellovy hlavy jakousi rudou svatozář.

„Do hajzlu.“

Lolly napsala, že dorazí za dvě minuty.

Lolly Holly.

Možná to myslela nějak přeneseně nebo... Ted si strčil Wendellův mobil do bundy a totéž učinil s Browninem. Tak či onak sebou musí hodit. Měl by schovat tělo, tím získá čas, než ta žena upozorní policii, pak odtamtud co nejdřív zmizí. Pokud se mu to podaří, nic podstatného se pro něj nezmění.

Štvalo ho, že o Wendellově přítelkyni nevěděl, ale možná právě proto ji před ním Lynch zamlčel. Neměl by zapomínat, že zemřít chtěl především sám Wendell, zrovna jako on. Ten muž určitě zvažoval, jak to jeho blízké zasáhne, stejně jako Ted přemýšlel, jak jeho nepřítomnost zapůsobí na...

Lolly Holly.

Dost! Musí se soustředit na odklizení těla. Bude lepší schovat je v domě, nebo venku? Těžko říct, když netušil, kolik mu zbývá času. Rozhlédl se, jako by odpověď visela někde ve vzduchu. Pak se náhle zprudka zarazil, jako by mu někdo na záda přiložil hlaveň zbraně, ačkoliv tam samozřejmě nikdo nebyl.

Došlo mu, co tady nesedělo. Přehlédl jednu drobnost, která nesouhlasila s tím, co věděl o muži, jenž mu teď mrtvý ležel u nohou. Krb na druhé straně ohromného obýváku zdobily fotografie. Rozběhl se přes pokoj, vyhýbal se křeslům a přeskakoval stupně mezi různými úrovněmi podlahy. Pár metrů před cílem se zastavil; nechtěl je vidět zblízka. Stačilo mu, co viděl odsud: Wendell se s nějakou ženou objímá ve člunu, Wendell na koni (Ted nahmatal v kapse podkovu); a na dalších fotkách... dvě holčičky, přibližně stejně staré jako ty jeho. Tedovi se zamotala hlava; chytil se nějakého sloupu. Pokoj se s ním točil.

Za chvíli jsme tam.

Takže Wendell měl dcery? Lynch ho oklamal!

V tu chvíli zaslechl přijíždět auto. Skoro deset vteřin si střídavě prohlížel fotografie, Wendellovo mrtvé tělo a hlavní vchod. Byl ochromený, nedokázal zpracovat, co se mu právě přihodilo. Nakonec se vrátil ke dveřím a zlehka odhrnul záclonu, aby viděl ven. Rodinná dodávka se pomalu blížila po příjezdové cestě a zastavila za kabrioletem. Všechno šlo příliš rychle. Pohyb! Ale Ted se nepohnul. U dodávky se náraz otevřely troje dveře. Z místa u řidiče vystoupila Lolly. Ze zadních sedadel se vynořila dvě malá děvčátka v květovaných šatech a s růžovými batůžky na zádech. Rozběhla se ke dveřím, co jim síly stačily. *Tati! Už jsme tady!*

Ted si protřel oči. Jeho mysl si z něj asi pěkně vystřelila.

Jakmile se Ted rozhodl, že se zabije – ta myšlenka se v něm uchytila děsivě rychle –, bylo mu jasné, že se musí obrátit na někoho důvěryhodného, aby s ním urovnal některé záležitosti. Musel to být člověk, který nepatří k okruhu jeho známých. Téměř okamžitě jej napadlo jméno Arthur Robichaud. Neviděl ho už celou věčnost, a i když s ním tři roky chodil na střední, prakticky se vůbec nestýkali. Dokonalá volba. Navíc věděl, že jeho advokátní kancelář patří k nejlepším ve městě. A když se s ním sešel, uvědomil si, že je mezi nimi dokonce nějaké silnější pouto než jen vzájemná důvěra právníka a klienta. V lidech jako Robichaud to možná bylo hluboce zakořeněné, nevědomé, prošli školou jakožto šedý průměr, museli snášet nezáměrně oblíbených chlapců i dívek a vyškemrali si své místo v titěrných skupinkách o dvou či třech osobách, občas zůstali i o samotě, a přivykli si na ubohý život plný nevkusných vtípků a ústrků. Nezáleželo na tom, že se později všechno obrátilo, že měl skvělou kariéru nebo že po dlouhých hodinách v tělocvičně dokázal svému od přírody rozkydlému tělu vnutit přijatelnější tvar... Nic z toho nemělo vliv na jednu zásadní věc: šedé myši jako Robichaud podle jakéhosi primitivního principu stejně podléhaly všem Tedům McKayům, co jich po světě bylo. Ta touha, aby si jich všimli, aby je vzali do party, vyčkávala jako latentní infekce, úplně stejně jako za starých časů, když se na školním dvoře mohli roztrhnout pro kousek pozornosti.

A k němu Ted znovu zavítal po tom nepříjemném incidentu ve Wendellově domě.

Otevřel mu Robichaud osobně. Na sobě měl slušivou košili a v ruce držel sklenku Martini.

„Tede, tak jsi přišel!“

Za advokátovými zády se několik lidí otočilo, aby si nově příchozího prohlédli. Hosté byli rozptýlení po pokoji, někteří stáli u baru, další posedávali v křeslech. Většinou šlo o páry. Ted na Robichaudovy narozeniny úplně zapomněl, přestože o nich od něj v posledních týdnech slyšel snad tisíckrát. Proč se zajímat o událost, která se odehraje až po jeho smrti?

„Potřebuju s tebou mluvit, Arthure. O samotě. Je to důležité.“

Ani nemusel vysvětlovat, že nepřišel na oslavu narozenin. Výraz v jeho tváři byl dostatečně výmluvný.

„Jasně, pojď dál.“

Ted na okamžik zaváhal. Hosté už si domysleli, že nepřišel ze stejného důvodu jako oni, a v tichosti vyčkávali na nějakou poznámku, která by jim objasnila důvod jeho návštěvy. Byli dobře oblečení, všichni měli v ruce skleničku, jako by vypadali z reklamy na nějaký alkoholický nápoj. Přímo z nich číselo, že všichni patří k sobě. A Tedovi byli odporní. Když si je prohlédl trochu důkladněji, s překvapením rozpoznal spoustu spolužáků ze střední. Dobrý bože, vypadalo to tu málem na školní sraz.

Vstoupil a pokusil se o úsměv. Robichaud jej doprovázel a nedokázal skrýt jakousi dětinskou hrdost. Toho dne mu bylo osmatřicet – stejně jako Tedovi – a už to bylo pár let, co mu z hlavy zmizely vlasy; byl tělnatý a příliš drobnou čelist se snažil skrýt pod bradkou ve tvaru kotvy, ale vousy kolem jeho úst připomínaly spíš rozsypané rezavé piliny. Už nenosil brýle s tlustými skly, které byly na střední jeho poznávacím znamením, ale nehrálo to roli, protože vypadal, jako by se právě vrátil do studentských let, a upíral k Tedovi tentýž obdivný, téměř nábožný pohled jako kdysi. Samotný Ted McKay ho přišel navštívit na jeho narozeniny!

Než dorazili do pracovny na druhém konci domu, s pár lidmi se letmo pozdravil. Robichaud mu cestou představil manželku, která už o Tedovi očividně slyšela, protože byla velmi nervózní. Ted roztržitě natáhl ruku a jméno té ženy zapomněl v okamžiku, kdy je vyslovila.

„Co se stalo, Tede? Vypadáš ustaraně,“ řekl advokát.

Posadili se do kožených křesel vedle dobře zásobené knihovny. Pracovna nevynikala velikostí, ale byla poměrně luxusně vybavená. Ted upíral zrak ven z okna, které mu za zády bývalého spolužáka skýtalo částečný výhled na zahradu za domem, kde pobíhalo několik dětí. Blíž k oknu viděl strom s houpačkou z pneumatiky. *To se ani trochu nehodí k vnitřnímu zařízení bytu, Arthure.*

„Tede? Jsi v pořádku?“

Nedokázal z pneumatiky spustit oči. Bylo to snad tím, že tam působila nepatřičně?

„Je mi dobře. Potřebuju tvou pomoc.“

Muž se uvelebil v křesle. Tváří mu opět přeběhl výraz toho primitivního uspokojení.

„Cokoliv si budeš přát, Tede.“

„Potřebuju znova využít tvých služeb, ale tentokrát ne kvůli závěti. Je to něco složitějšího. Od této chvíle jsi můj právník a na všechno, co ti povím, se vztahuje povinnost mlčenlivosti.“

Robichaud zachoval klid a to Tedovi udělalo radost. Raději bude jednat s dospělým právníkem než s ustrašeným klukem ze střední.

„Poslouchám tě.“

„Právě jsem zabil člověka.“

Na několik vteřin bylo slyšet jenom hovor z obýváku, tlumený dveřmi od pracovny. Robichaud si mimoděk ukazovákem poškrábal nos. Ale žádné brýle, které by mohl posunout, tam už nebyly.

„Měl jsi nehodu, Tede?“

„Ne tak docela. Poslyš, Arthure, nemám v úmyslu dopodrobna ti líčit, co se přihodilo, teď ne. Můžu ti jenom říct, že do osmačtyřiceti hodin se všechno vyjasní.“

Robichaud sraštil čelo.

Ztrácel ho. Právník na něj hleděl jako na blázna. Ted se naklonil a položil mu dlaň na koleno, což Robichaud sledoval se stejně nevěřícím pohledem.

„Arthure,“ řekl Ted, „vím, že tohle všechno zní šíleně. Potřebuju, abys mi důvěřoval.“

„Tede, těžko ti můžu nějak poradit, dokud mi nepovíš, co se děje.“

Ted potřásl hlavou. Přišel za ním rozhodnutý neprozradit víc, než je nutné, ale teď pochopil, že Robichaudovu pomoc nezíská, pokud mu neřekne něco konkrétního. Do jaké míry se na něj může spolehnout? Nebyl čas pořádně zvážit rizika. Nebyl čas vlastně vůbec na nic. Od zbrklého útěku z Wendellova domu zavládl v jeho myšlenkách chaos. Nemohl přestat myslet na dcery toho muže, jak vesele běží ke dveřím se svými růžovými batůžky a blondatými vlásy. Třebaže Ted utekl bočním vchodem, a tak nebyl u toho, když holčičky na koberci v předsíni našly tělo svého otce, sám si ten okamžik v duchu znova a znova přehrával, jako nekonečný film. Když potom uháněl lesem, jako by ho pronásledovala psí smečka, ten výjev se v jeho hlavě mírně proměnil. Holčičky, které našly tělo s dokonalým průstřelem hlavy mezi obočím, už nebyly Wendellovy, ale jeho vlastní, Cindy a Nadine. A obličej už nepatřil Wendellovi, nýbrž jemu. Copak by mohl své dcery vystavit něčemu tak příšernému? Musel zabít člověka, aby si uvědomil, jak moc by jim ublížil?

„Jsi v pořádku, Tede?“

Už podruhé během minuty mu položil stejnou otázku.

Ted se rukama chytil za hlavu a zavrstal pohled do země. Nevěděl, jak dlouho takhle setrval. Robichaud ho z druhého křesla pozoroval s nelíčenými obavami.

„Jsem v pohodě, Arthure. Jen tě chci o něco poprosit.“

„Povídej.“

„Potřebuju najít jednoho muže. Jmenuje se Justin Lynch. Je mu něco přes dvacet a nejspíš je právník nebo něco takového.“

„Tenhle člověk je s tou záležitostí nějak spojený, nebo je...?“

„Týká se ho to, ale nemůžu ti říct jak.“

„Zkoušel jsi to na internetu? Zní to trochu hloupě, ale dá se tam najít víc, než se zdá.“

„Nic jsem nenašel,“ zalhal Ted, „třeba budeš mít víc štěstí. Určitě ti může pomoci některý z vyšetřovatelů, s nimiž spolupracuješ.“

„Ovšem. Hned zítra ráno na to nasadím svůj tým.“

Ted se na chvíli odmlčel.

„Potřebuju, abys to udělal hned, Arthure.“

Řekl to záměrně přísně. Věděl, že tak uvede do pohybu hluboko zasuté páky, které zaručí, že se mu Arthur vynasnaží vyhovět. Právník se chabě pokusil vzdorovat s poukazem na to, co bylo zjevné: že má narozeniny a obývací pokoj je plný hostů, kteří s ním chtějí strávit večer. Ted nemusel ani znovu naléhat. Arthur sám prohlásil, že by mohl obvolat pár lidí, vybrat si pár dloužků a pokusit se o tom Lynchovi něco zjistit. Jestli je to mladý právník nebo detektiv, vypátrá ho hned.

„Ani nevíš, jak jsem ti vděčný,“ řekl Ted.

Opět položil bývalému spolužákovi ruku na koleno.

„To je v pořádku.“

Dveře od pracovny se otevřely.

„Budeš tady ještě dlouho?“ zeptala se paní Robichaudová. V polovině věty Teda zpražila pohledem.

„Ne, drahoušku, už jen pár minut.“

Obličej zmizel a dveře se zavřely. Vyčítavý výraz v něm ale zůstal až do poslední chvíle.

„Norma je hodná žena,“ řekl omluvným tónem Robichaud.

Ted nad tím mávl rukou.

„Pojďme to udělat následovně,“ řekl Robichaud. „Hned teď zavolám pár lidem. Jestli je tenhle Justin Lynch právník spojený s místním soudním systémem, zjistím to rychle. Proberu to taky s nějakými soukromými vyšetřovateli a s kolegy z kanceláře; někteří z nich jsou vedle v obývacíku. A jsi si jistý, že je to jeho pravé jméno?“

„Ne.“

„Nijak mi to neulehčuješ, Tede.“

„Já vím.“